

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobkyně: SEBASTIANO NEMOVITOSTI, s.r.o.**, se sídlem Karlova 19/152, 110 00 Praha 1, IČ 27137287, *zastoupené Mgr. Tomášem Ferencem, advokátem, se sídlem Nádražní 58/110, 150 00 Praha 5*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 14.11.2011 č.j. RR/4161/11 ve znění opravného rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 1.12.2011 č.j. RR/4351/11,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 13.1.2012 podanou k poštovní přepravě dne 16.1.2012 a doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*zdejší soud*“) dne 17.1.2012 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 14.11.2011 č.j. RR/4161/11 ve znění opravného rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 1.12.2011 č.j. RR/4351/11 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobkyně částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice, odboru výstavby a územního plánování (dále též jen „*stavební úřad*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 12.9.2011 č.j. MH/15155/2011 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“).

Prvoinstančním rozhodnutím bylo žalobkyni nařízeno neodkladné odstranění souboru staveb v jejím vlastnictví (stodola, vepřín, obytná budova s hospodářskou částí, včetně příslušenství) nacházejícího se na specifikovaném pozemku v k.ú. Defurovy Lažany (dále též jen „*předmětné nemovitosti*“). Opravným rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 1.12.2011 č.j. RR/4351/11 byl výrok II. napadeného rozhodnutí opraven tak, že označení prvoinstančního správního orgánu bylo z „MěÚ Rokycany“ opraveno na správné „MěÚ Horažďovice“.

Problematika územního plánování a stavebního řádu byla v rozhodném období upravena zákonem č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*stavební zákon*“).

Správní řízení bylo v rozhodném období upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

[I] Žaloba, vyjádření žalovaného k žalobě

Žalobkyně považovala napadené rozhodnutí za nezákonné, nesprávné a působící značný zásah do jejích práv, když předně namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a zároveň to, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení, obé ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že postup žalovaného směřující k vydání napadeného rozhodnutí (stejně tak dle všeho i postup prvoinstančního správního orgánu) trpí závažnými procesními nedostatky, které ve svém důsledku vedou až k určitému zneužití ustanovení upravujících postup správních orgánů ve správním řízení. V daném případě je naplněn případ, kdy došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V souzené věci byl dle žalobkyně porušen § 36 odst. 3 správního řádu. Toto ustanovení nebylo dodrženo, a to zejména v tom směru, že již v prvoinstančním rozhodnutí se překvapivě hovořilo o vypracovaném znaleckém posudku, který byl žalobkyni zaslán až zároveň se samotným prvoinstančním rozhodnutím.

Žalobkyně považovala tento posudek za evidentně nesprávný a chtěla se k němu, před vydáním napadeného rozhodnutí, obsáhle vyjádřit a doložit dokumenty, které vyvracejí jeho správnost. Žalobkyně též v rámci odvolání žádala, aby namítaná procesní vada byla zhojena tak, že žalobkyni bude jako odvolatelce poskytnuta lhůta k tomu, aby se mohla seznámit se znaleckým posudkem a mohla mu oponovat. Žádná taková lhůta jí poskytnuta

nebyla a odvolací orgán v napadeném rozhodnutí zaujal stanovisko, že v případě řízení o odstranění stavby není třeba dodržovat § 36 odst. 3 správního řádu, dokonce uvedl, že postupem dle § 36 odst. 3 správního řádu by došlo ke zbytečným průtahům a v žádném případě by to nezměnilo výsledné rozhodnutí, neboť znalecký posudek hovoří jasně.

Tento výklad nemá však žádnou oporu v zákoně - nic, co je uvedeno ve stavebním zákoně, neumožňuje žalovanému a stavebnímu úřadu, aby nedodržoval § 36 odst. 3 správního řádu. Smyslem tohoto ustanovení (dříve obdobně § 33 odst. 2 předchozího zákona) je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí mohl uplatnit vůči důkazům (včetně znaleckého posudku) své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. V této souvislosti neobstojí ani výhrada žalovaného, že bylo beztak rozhodováno na základě znaleckého posudku - i znalecký posudek je důkaz jako každý jiný, přičemž, jak vyplývá i z četné soudní praxe, existuje i velmi vysoké množství znaleckých posudků, které se následně ukáží jako nesprávné. Žalobkyni tak byla nesprávným postupem upřena možnost seznámit se s podklady řízení a případně navrhnout jejich doplnění. Žalobkyně již na svůj účet objednala provedení revizního znaleckého posudku znalcem z oboru statika, který chtěla předložit jako důkaz, ovšem ještě než byl tento posudek dokončen, žalovaný (opět překvapivě a bez použití § 36 odst. 3 správního řádu) již ve věci rozhodl. Situace je o to závažnější, že jde o zánik staveb ve vlastnictví žalobkyně, kdy žalobkyně tvrdila, že tyto stavby jsou v převážné části v dobrém statickém stavu a jejich likvidace je zcela zbytečná.

Žalobkyně v té souvislosti odkázala na judikaturu k § 36 odst. 3 správního řádu (příp. použitelnou judikaturu k § 33 odst. 2 dřívějšího správního řádu), podle níž bývá porušení tohoto zákonného ustanovení zásadně důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Konkrétně pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp.zn. 7 A 112/2002 vyplývá, že smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi před vydáním rozhodnutí, tedy poté, co správní orgán ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, mohl uplatnit své výhrady, resp. učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Účastník řízení si sám nemůže učinit právně relevantní úsudek o tom, kdy je shromažďování podkladů rozhodnutí ukončeno, z výzvy správního orgánu k seznámení musí být zřejmé, že shromažďování podkladů bylo ukončeno. Žalobkyně rovněž citovala rozhodnutí ve věci sp.zn. 6 A 147/94, podle něhož vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 250i odst. 3 o.s.ř.) je i to, že důkazní stav byl v řízení o rozkladu doplněn o další zásadní důkazy a účastníku řízení nebyla dána možnost uplatnit zákonné právo plynoucí z § 33 odst. 2 správního řádu, totiž k takto doplněnému podkladu pro rozhodnutí se před vydáním rozhodnutí vyjádřit či navrhnout jeho doplnění.

Žalobkyně uzavřela, že tím, že žalovaný neaplikoval § 36 odst. 3 správního řádu, jí fakticky znemožnil právo vyjádřit se k věci, právo reagovat na nově založené důkazy do spisu, a žalobkyně tak byla zkrácena na procesních právech.

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 16.4.2012. V něm uvedl, že § 36 odst. 3 správního řádu je uvozen slovy „nestanoví-li zákon jinak“, ovšem v řízení podle § 135 stavebního zákona právě tento zákon něco jiného stanoví. Konkrétně v jeho § 135 odst. 5, který říká, že odstranění stavby může stavební úřad nařídit i bez předchozího

projednání s vlastníkem stavby. To je dáno nastalou situací, totiž že stavba svým závadným stavem ohrožuje životy osob nebo zvířat a každá další prodleva je v řízení nežádoucí. To, že stavby ve vlastnictví žalobkyně již není možné zachovat a je nutné je odstranit, protože ohrožují životy osob a zvířat, bylo prokázáno znaleckým posudkem. K němu žalovaný uvedl, že žalobkyně již na základě kontrolní prohlídky staveb provedené dne 29.4.2011 věděla, že znalecký posudek bude proveden a kým. To, že s výsledkem znaleckého posudku není žalobkyně spokojena, není důvod k jeho zpochybnění. Žalovaný uvedl, že pokud se žalobkyně cítila postupem stavebního úřadu poškozena na právech, mohla postupovat v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu, podle něhož namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním. Žalobkyně dále mohla v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu rovněž předložit svůj vlastní znalecký posudek. Od vydání rozhodnutí stavebního úřadu do vydání rozhodnutí žalovaného uběhly 2 měsíce, a proto bylo objektivně možné to časově zvládnout. K námitce žalobkyně, že již v odvolání žádala o stanovení lhůty k seznámení se s posudkem, žalovaný konstatoval, že to byl požadavek neopodstatněný vzhledem k tomu, že žalobkyně sama potvrzuje, že znalecký posudek obdržela spolu s rozhodnutím stavebního úřadu. Žalovaný nesouhlasil ani s tvrzením, že § 36 odst. 3 byl porušen i z jeho strany, protože žalovaný žádné další podklady k řízení nedoplnil, nebylo tedy s čím účastníky řízení seznamovat. Dle žalovaného je za nastalou krajní situaci odpovědná žalobkyně, a to tím, jak se o svůj majetek (ne)starala. Ze spisového materiálu vyplývá, že již v předchozích letech bylo se žalobkyní vedeno řízení o nařízení neodkladných zabezpečovacích prací a žalobkyně rozhodnutí stavebního úřadu nerespektovala. S vlastnictvím nejsou spojena pouze práva, ale také povinnosti, ty si ovšem žalobkyně neplnila.

[III] Správní spis

Ze správního spisu se k věci podávají následující skutečnosti. Dne 13.9.2005 vydal stavební úřad pod č.j. 5298/2005/330 výzvu k neprodlenému provedení zabezpečovacích prací na předmětných nemovitostech. Obdobnou výzvu stavební úřad vydal dne 26.5.2006 pod č.j. 3262/2005/330, v níž zároveň uvedl, že v případě jejího nerespektování bude zahájeno správní řízení.

Dne 3.10.2006 stavební úřad vydal pod č.j. 3262/2006/Zh oznámení o zahájení řízení o neodkladných zabezpečovacích pracech na předmětných nemovitostech podle § 94 odst. 1 stavebního zákona a bylo nařízeno ústní jednání spojené s místním šetřením na den 3.11.2006. Tohoto šetření se žalobkyně nezúčastnila. Dne 24.11.2006 bylo stavebním úřadem vydáno pod č.j. V 3262/2006/330 rozhodnutí o nařízení o neodkladných zabezpečovacích pracech na předmětných nemovitostech (žalobkyni doručeno dne 28.11.2006). Podáním ze dne 28.11.2006 žalobkyně přislíbila zabezpečovací práce do 30 dnů.

Stavební úřad vydal dne 6.9.2010 pod č.j. MH/15452/2010/330 listinu označenou jako upozornění a výstraha s tím, že od předchozího rozhodnutí uplynuly již čtyři roky a ve věci se stále nic neděje. Žalobkyně byla upozorněna na možnost postupu podle § 135 odst. 3 stavebního zákona.

Dne 14.4.2011 byla provedena kontrolní prohlídka na místě. Žalobkyni zastupoval Ing. arch. Petr Lick. V protokolu o úkonu je uvedeno, že k jednání byl přizván i statik Ing. Šlechta, který souhlasil s vypracováním statického posudku.

Dne 12.9.2011 bylo vydáno prvoinstanční rozhodnutí. Současně s ním byla žalobkyni zaslána listina označená jako „Znalecký posudek č. 235-1/2011 ze dne 6.8.2011“ vypracovaná Ing. Josefem Šlechtou, znalcem z oboru stavebnictví. Tato listina konstatovala značnou zanedbanost předmětných nemovitostí a doporučovala je odstranit. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobkyně brojila odvoláním ze dne 27.9.2011. Ve vztahu k uplatněným žalobním námitkám v něm žalobkyně zejména uvedla: „(...) Bylo porušeno ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu, podle kterého musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Toto ustanovení nebylo dodrženo, a to zejména v tom směru, že pro odvolatele se v rozhodnutí překvapivě hovoří o vypracovaném znaleckém posudku, který byl odvolateli zaslán až zároveň se samotným rozhodnutím. Tento posudek považuje odvolatel za evidentně nesprávný a rozhodně by se k němu před vydáním rozhodnutí obsáhle vyjádřil a doložil dokumenty, které vyvracejí jeho správnost. V současné době k tomu již podniká odvolatel kroky. Odvolatel v důsledku této procesní vady žádá, aby byla odvolateli poskytnuta lhůta k tomu, aby se mohl seznámit se znaleckým posudkem a mohl mu oponovat.“. Odvolání bylo doručeno stavebnímu úřadu dne 29.9.2011 a bylo zaevidováno pod č.j. MH/16161/11.

Spis spolu s odvoláním byl krajskému úřadu předložen spolu s podáním ze dne 27.10.2011. Žalovaný správní orgán vydal dne 14.11.2011 pod č.j. RR/4161/11 napadené rozhodnutí. Dne 1.12.2011 pak bylo pod č.j. RR/4351/11 vydáno opravné rozhodnutí.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Po provedeném jednání soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.

Jedinou uplatněnou žalobní námitkou je porušení § 36 odst. 3 správního řádu ze strany správních orgánů obou stupňů. Podle tohoto ustanovení platí: „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.*“.

Jádrem sporu mezi stranami je aplikace tohoto ustanovení správního řádu v řízení o odstranění stavby podle stavebního zákona.

Není pochyb o tom, že smyslem § 36 odst. 3 správního řádu je umožnit účastníkům (správního) řízení, aby se mohli ještě před vydáním konkrétního rozhodnutí seznámit, příp. vyjádřit k podkladům, na jejichž základě správní orgán rozhodne. Je však nutné zaměřit se na celé znění uvedeného ustanovení. V jeho úvodu je řečeno, že povinnost správních orgánů umožnit účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřit se k podkladům rozhodnutí je dána tehdy, ***nestanoví-li zákon jinak***. Zdejší soud si takové uvození § 36 odst. 3 správního řádu vykládá tak, že výjimka z pravidla nastaveného tímto ustanovením může být dána pouze zákonem, přičemž to může být jakýkoliv zákon (nikoliv jen správní řád sám, neboť zákonodárce neužil dikci ***nestanoví-li tento zákon*** (tj. správní řád) ***jinak***.

V další fázi se soud soustředil na to, zda § 135 odst. 5 v návaznosti na § 135 odst. 1 stavebního zákona, které byly správními orgány ve věci aplikovány, je onou zákonnou výjimkou připouštějící postup mimo mantinely nastavené § 36 odst. 3 správního řádu.

Soud dospěl k závěru, že tomu tak je.

Podle § 135 odst. 1 stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby neodkladné odstranění stavby a zabezpečí její odstranění, jsou-li ohroženy životy osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením.

Podle § 135 odst. 2 stavebního zákona stavební úřad nařídí vlastníku stavby provedení nutných zabezpečovacích prací, jestliže stavba svým technickým stavem ohrožuje zdraví a životy osob nebo zvířat, není-li nutné ji neodkladně odstranit.

Podle § 135 odst. 5 stavebního zákona **odstranění stavby**, nutné zabezpečovací práce, popřípadě vyklizení stavby **může stavební úřad nařídít i bez předchozího projednání s vlastníkem stavby**. Užití slovní spojení „*předchozí projednání*“ je pojmově obsáhlejší a lze pod něj podřadit i možnost účastníků řízení před vydáním rozhodnutí ve věci (zde rozhodnutí o odstranění stavby) vyjádřit se k jeho podkladům. Stavební úřad má tedy v případě aplikace § 135 odst. 1, resp. § 135 odst. 5 stavebního zákona, jakožto mimořádného institutu pro případ ohrožení životů osob nebo zvířat tím, že stavba hrozí zřícením, zákonnou možnost vybočit z mezí daných § 36 odst. 3 části věty před středníkem správního řádu a v jeho postupu tak v obecné rovině nelze spatřovat porušení zákona.

Soud následně posuzoval to, zda se v souzeném případě jednalo o takovou situaci, kdy správní orgán mohl využít postup podle § 135 odst. 5 stavebního zákona.

Předně, nebylo možné si nepovšimnout okolností, které předcházely vydání napadených rozhodnutí. O tom, že nemovitosti ve vlastnictví žalobkyně jsou ve stavu, který začíná být nebezpečný okolí, byla žalobkyně poprvé informována již šest let před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Z obsahu správního spisu je zřejmé ignorování nevyhovujícího stavu ze strany žalobkyně, která byla z více méně trvalé letargie vytržena až rozhodnutím o odstranění stavby. V tomto okamžiku, pomine-li se nesplněný příslib nápravy uvedený v podání ze dne 28.11.2006, žalobkyně počíná „konat“ a v odvolání namítá nemožnost předchozího seznámení se s obsahem posudku, který byl stavebním úřadem použit jako stěžejní podklad pro vydání prvoinstančního rozhodnutí, konstatuje jeho (= posudku) věcnou nesprávnost a vyjadřuje odhodlání se k němu, v případě seznámením se s ním před vydáním rozhodnutí, obsáhle vyjádřit a doložit dokumenty vyvracejícími jeho správnost. K tomu měly již být podniknuty kroky a v té souvislosti žalobkyně žádala o poskytnutí lhůty k seznámení se s posudkem za účelem oponovat mu.

Prvoinstanční rozhodnutí, spolu s předmětným posudkem, bylo žalobkyni doručeno dne 14.9.2011. Žalobkyně brojila proti rozhodnutí stavebního úřadu odvoláním ze dne 27.9.2011, odvolání bylo doručeno stavebnímu úřadu dne 29.9.2011. Spis spolu s odvoláním byl krajskému úřadu předložen spolu s podáním ze dne 27.10.2011 a žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 14.11.2011. Ode dne 14.9.2011 do dne vydání napadeného rozhodnutí tedy uplynuly dva měsíce, během nichž žalobkyně nebyla schopna ani konkretizovat, jaké kroky, obsáhle vyjádření a dokumenty hodlá ve věci podniknout a předložit.

Na druhou stranu soud ovšem nemohl přehlédnout přístup především prvoinstančního správního orgánu k věci. Stavební úřad několik let monitoroval nevyhovující stav nemovitostí ve vlastnictví žalobkyně. Měl tedy k dispozici dostatek času, aby nechal nejen vypracovat příslušný posudek, ale aby s ním, před vydáním rozhodnutí, seznámil žalobkyni.

A právě ona dlouhá doba, kdy stavební úřad jen stereotypně a planě konstatoval zchátralost staveb, byla nakonec okolností, díky níž se soud, i přes výše popsany přístup žalobkyně k situaci, přiklonil k závěru, že v souzené věci nebyl postup podle § 135 odst. 5 stavebního zákona nezbytný. Podle názoru soudu totiž situace nevyžadovala tak razantní postup. Jestliže stavební úřad nepovažoval stav nemovitostí za natolik kritický, aby přistoupil k nařízení odstranění stavby dříve, jistě bylo možné i za stavu daného v roce 2011 postupovat v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a umožnit žalobkyni seznámit se a vyjádřit před vydáním rozhodnutí k listině označené jako znalecký posudek č. 235-1/2011. Tím, že žalovaný tak neučinil, procesně pochybil, neboť aplikace § 135 odst. 5 stavebního zákona nebyla v dané věci důvodná.

Ani tento závěr však automaticky neznamená, že by soud musel přistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Podle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, **mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé**. I když podle názoru soudu stavební úřad měl v dané věci postupovat podle § 36 odst. 3 správního řádu, nemělo jeho

pochybení vliv na zákonnost rozhodnutí. Jeho závěr, totiž nařízení odstranění staveb, by byl totiž stejný i v případě, že by byla žalobkyně s posudkem seznámena před vydáním prvoinstančního rozhodnutí. Závěry posudku byly jednoznačné a žalobkyně, byť deklarovala rozsáhlou argumentaci vyvracející závěry posudku, resp. stavebního úřadu, nebyla s to tak učinit ani v průběhu odvolacího řízení. Správní orgány obou stupňů tak vycházely z listiny vyhotovené Ing. Šlechtou, žádné oponentní argumenty předložené žalobkyní k dispozici neměly. Soud proto výše popsané procesní pochybení nemohl posoudit za natolik zásadní, aby bylo možné uvažovat o jeho vlivu na zákonnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. A protože žalobkyně žádné jiné námitky v žalobě neuplatnila, soud **dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a podle § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.**

[IV] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková